

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Ὑργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
 www.ioannisvaptistis.gr

■
 Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
 ● ΕΤΟΣ 63ο – ΤΕΥΧΟΣ 658 ●
 ● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2020 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Φιλοξενία - φιλαδελφία

Φιλοξενία Ἀβραάμ

Φίλοι τοῦ Χριστοῦ! Ἄν γίνουμε φίλοι τῆς ἀγάπης, γινόμαστε φίλοι δικοί Του. «Ὑμεῖς -λέει- φίλοι μου ἐστε, ἐάν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν» (Ἰωάν. ιε' 14). Κι ἐκεῖνο, πού ξεχωριστὰ ἐντέλλεται, εἶναι ἡ ἀγάπη (Ἰωάν. ιε' 17).

● Φίλοι Χριστοῦ, φίλοι τῶν ἀδελφῶν μας.

● Φίλοι Χριστοῦ, φίλοι τῶν φτωχῶν καὶ τῶν «ἐν ἀνάγκαις ὄντων». Ἡ πρώτη φιλία λέγεται φιλαδελφία, ἡ δεύτερη φιλοξενία. Αὐτές τίς δύο θυγατέρες τοῦ οὐρανοῦ συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἡ φιλαδελφία μενέτω. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. Διὰ ταύτης γάρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους» (Ἐβρ. ιγ' 1-2). Δηλαδή: «Ἡ φιλαδελφία νά ὑπάρχη πάντοτε. Τῆ φιλοξενία νά μὴ τὴν ξεχνᾶτε ποτέ. Μὲ τὴ φιλοξενία μερικοὶ φιλοξένησαν ἀγγέλους, χωρὶς νά τό ἔχουν καταλάβει».

● Ὁ Ἀβραάμ ἔβγαине ἔξω νά βρῖσκη ξένους, ὄδοιπόρους. Καὶ τοὺς παρακαλοῦσε νά δεχτοῦν νά τοὺς φιλοξενήση. Ἔτσι ἀξιώθηκε νά φιλοξενήση καὶ τοὺς τρεῖς ἀγγελόμορφους ἄνδρες. Τῆ φιλοξενία αὐτῆ (Γεν. ιη' 1-8) ὑπαινίσσεται καὶ ὁ Παῦλος μέ τό «ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους».

Κι ἂν δέν εἶχε καταλάβει ὁ Ἀβραάμ, ὅτι φιλοξενεῖ ἀγγέλους, πολὺ περισσότερο δέν ὑποψιαζόταν, ὅτι στό πρόσωπο τῶν τριῶν ἀγγέλων φιλοξενοῦσε τὴν εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Κι ἄς χρησιμοποίησε ἐκεῖνον τόν μυστηριώδη ἐνικό! Ἐνῶ μιλοῦσε σέ τρεῖς, εἶπε: «Κύριε! Ἄν εἶμαι ἄξιος, μὴ περιφρονήσης ἐμένα, τό παιδί σου!» (Γεν. ιη' 3). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μέγας ὁ μισθὸς τῷ Ἀβραάμ δέδοται, ὅτι μὴ εἰδὼς ἀγγέλους αὐτοὺς ὄντας, ἐξένισεν. Ἐπεὶ, εἰ ᾔδει, οὐδέν θαυμαστόν. Τινές ἐνταῦθα καὶ τόν Λῶτ αὐτόν αἰνίττεσθαί φασί» (Ε.Π.Ε. 25,348). Μετά φρασις: Μεγάλο μισθὸ εἶχε ὁ Ἀβραάμ, διότι χωρὶς νά γνωρίζη ὅτι ἦσαν ἄγγελοι οἱ φιλοξενούμενοί του, τοὺς φιλοξένησε. Ἄν βέβαια

τό ήξερε, δέν θά ἦταν καθόλου ἄξιος θαυμασμοῦ. Μερικοί λένε, ὅτι ἐδῶ ὑπαινίσσεται ὁ Παῦλος καί τόν Λῶτ.

Φιλοξενηθήκαμε. Ἐς φιλοξενούμε

Φιλοξενηθήκαμε! Μᾶς φιλοξένησαν οἱ γονεῖς μας. Θά μπορούσαν νά μᾶς εἶχαν κάνει ἕξωσι, ὅπως τόσοι ἀπάνθρωποι κάνουν ἕξωσι στά βρέφη μέ τή λεγόμενη ἕκτρωσι. Μᾶς φιλοξένησαν καί μᾶς ἀγάπησαν.

- Μᾶς φιλοξένησε ὁ Χριστός στό σπίτι τῆς ἀγάπης Του. Ἦμασταν ξένοι καί μᾶς ἔκανε «οἰκίους τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ. β' 19). Μᾶς φιλοξενεῖ στή χάρι Του. Κάθε φορά, πού μᾶς παίρνει ἡ μετάνοια καί μᾶς ξαναγυρίζει στό σπίτι τῆς χάριτος, δέν μᾶς πετάει ἕξω. Μᾶς δέχεται μ' ἀνοιχτή τήν ἀγκαλιά τῆς ἀφέσεως.

- Ἐς μάθουμε κι ἐμεῖς νά φιλοξενούμε. Τόσοι ἄστεγοι καί ξένοι ὑπάρχουν. Πίσω ἀπό καθένα ἴσως νά κρύβεται ὁ Χριστός, πού ἐκφράζει τό πικρό παράπονο: «Ἐένος ἡμην καί οὐ συνηγάγετέ με» (Ματθ. κ' 43).

Καί διαφορετικά ἄς φιλοξενούμε. Δημιουργώντας καλές συνθήκες γιά τούς ἄλλους. Φροντίζοντας γιά μιά στοιχειώδη στέγασι τῶν ἄλλων. Δεχόμενοι καί καταδεχόμενοι τούς ἄλλους.

- Ἡ Γραφή ἰδιαίτερα μνημονεύει τούς φιλοξενούς ἀγίους. Τέτοια ἦταν ἡ χήρα στά Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας. Ὁταν μάθης νά φιλοξενῆς καί νά μή γογγύζης ἐπειδή ἡ φιλοξενία σοῦ χαλάει τή «βολή» σου, τότε θά σοῦ στείλῃ καί κάποιον ἄγιο. Στόν Ἄβραάμ ἔστειλε τούς τρεῖς ἀγγέλους. Στή χήρα ἐκείνη ἔστειλε τόν «ἔνσαρκον ἀγγελον», τόν Ἡλία τόν προφήτη. «Πρός οὐδεμίαν ἐπέμφθη Ἡλίας εἰ μή εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας πρὸς γυναῖκα χήραν» (Λουκ. δ' 27).

Ὁ Παῦλος μνημονεύει τόν ἀνθρωπο τῆς δικῆς του ξενίας. «Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου» (Ρωμ. ιστ' 23). Ἐνά-

ρετοι οἱ δεξιούμενοι καί ξενίζοντες. Ἐτοιμάζουν στή γῆ δεξίωσι ἀγάπης γιά τούς ἀστέγους. Ἐτοιμάζει ὁ Θεός γι' αὐτούς δεξίωσι οὐράνιας εὐφροσύνης. Ἐτοιμάζει «περιποίησι» δόξας (ιδέ Α' Θεσ. ε' 9. Β' Θεσ. β' 14. Α' Πέτρ. β' 9).

- Πολλοί βέβαια φοβοῦνται, καί δικαιολογημένα, θά λέγαμε, ν' ἀνοιξοῦν τό σπίτι τους, ἰδιαίτερα σήμερα, πού δέν ξέρεις τί κακοποιοῦ στοιχείο μπορεῖ νά εἶναι ὁ φιλοξενούμενος.

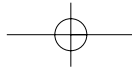
Ἡ ἀγάπη πάντως βρίσκει τρόπο νά ἐκδηλώνεται καί πρὸς τούς δικαίους καί πρὸς τούς ἀδίκους. Ὑπάρχουν ἀνθρωποι, πού ἐγκληματικές τους ἐνέργειες τούς ὠδήγησαν στή φυλακή.

Φιλοξενούμενοι στή φυλακή

Φιλοξενούμενοι τῆς φυλακῆς! Ὅποιοι κι ἂν εἶναι αὐτοί, χρειάζονται καί τή φιλοξενία τῆς δικῆς μας ἀγάπης. Γιά τήν ἔλλειψι μᾶς τέτοιας φιλοξενίας, πού ἐντοπίζεται μέ μιά ἐπίσκεψι, μέ κάποιο ἐνδιαφέρον, μέ κάποια προσφορά, παραπονεῖται καί πάλι ὁ Χριστός: «Ἐν φυλακῇ ἡμην, καί οὐκ ἤλθετε πρὸς με» (Ματθ. κ' 43).

- Ἐχουν στερηθῆ τῆς σωματικῆς ἐλευθερίας οἱ κρατούμενοι, ὅποιοι κι ἂν εἶναι. Πάντως πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶναι. Δέν τούς ξεχνάει ἡ ἀγάπη τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἄλλωστε ὁ ἴδιος εἶχε πείρα τῆς φυλακῆς (Β' Κορ. στ' 5). Γι' αὐτό καί προτρέπει: «Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων ὡς συνδεδεμένοι, τῶν κακουχουμένων ὡς καί αὐτοί ὄντες ἐν σώματι» (Ἐβρ. ιγ' 3). Δηλαδή: «Νά θυμᾶσθε τούς φυλακισμένους σάν νά εἴστε καί σεῖς στή φυλακή μαζί τους. Κι ἐκείνους, πού ὑποφέρουν ἀπό κακουχίες, γιατί καί σεῖς σώμα ἔχετε».

- Στό κελλί τῆς φυλακῆς μπορεῖ νά ἦσουν καί σύ! Κάθε κρατούμενος ἀπό ἀμαρτωλά πάθη, μπορεῖ νά γίνῃ καί κρατούμενος φυλακῆς. Οἱ περιστάσεις τό ἔφεραν νά εἶναι ἐκεῖνοι μέσα, καί μεῖς ἕξω. Πόσοι ὁμως ἀπό τούς ἕξω θά

έπρεπε νάναι μέσα, και πόσοι από τούς μέσα είναι καλύτεροι από τούς έξω!

• Και μεις έχουμε σώμα, λέει ο άπ. Παύλος. Και πονέσαμε και πονάμε και θά πονέσουμε. Άς θυμώμαστε, λοιπόν, και τούς φυλακισμένους, πού όπωσδήποτε πονάνε, ακόμα κι από τή στέρησι τής άτομικής τους ελευθερίας, αλλά κάποτε κι από τίς κακές συνθήκες λειτουργίας τών φυλακών.

Όλοι σήμερα μιλάνε για στοιχειώδη δικαιώματα για τούς κρατούμενους. Ό Παύλος μιλάει πριν από είκοσι αιώνες!

Σημαντικό μέσο βελτιώσεως τών συνθηκών κρατήσεως θεωρήθηκε πρόσφατα και ή αφαίρεσις του γυάλινου τείχους, πού χώριζε τό φυλακισμένο άπ' τόν έπισκέπτη του! Ό Χριστιανισμός από τήν αρχή του έχει γκρεμίσει τά επικοινωνιακά τείχη και μέ τούς φυλακισμένους και μέ τούς έχθρους (Έφεσ. β' 14).

• Υπάρχουν βέβαια και πωρωμένοι έγκληματίες. Αυτοί θέλουν άλλη μεταχείρισι, αλλά πάντοτε μέ αγάπη.

Υπάρχουν πάντοτε περιπτώσεις, όπου τό ενδιαφέρον και ή σωστή προσφορά τής αγάπης μπορεί νά λειτουργήσουν σωφρονιστικά και παιδαγωγικά.

• Τά δεσμά τής φυλακής είναι σκληρά. Κάποτε είναι και άγια, όταν οι δέσμοι είναι του Χριστού όμολογητές και μάρτυρες. Άς μή ξεχνάμε τί υπέφεραν οι άγιοι! Λέει άλλου ό απόστολος Παύλος:

«Μνημονεύετέ μου τών δεσμών» (Κολοσ. δ' 18).

Φιλοξενία στό γάμο

Τίμιοι σε όλα! Πολύ περισσότερο στις άγιες και ιερές υποχρεώσεις. Ό άπόστ. Παύλος, ξεδιπλώνοντας τό θεόπνευστο κώδικα τής χριστιανικής συμπεριφοράς, έρχεται και στό θέμα του γάμου. Δέν είναι ή πρώτη φορά.

Όσο θεολογικές κι αν είναι οι έπι-

στολές του, σε όλες σχεδόν, ή θεολογία καταλήγει στα επίπεδα τής καθημερινής πρακτικής.

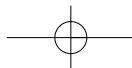
Άλλωστε δέν νοείται θεολογία ξεκομμένη από τή ζωή. Ό Ίησους Χριστός δέν έγινε άνθρωπος, για νά εξακολουθήση ή διαφθορά και ή διαστροφή. Έγινε άνθρωπος, για ν' αγιάση τόν όλο άνθρωπο. Και ό όλος άνθρωπος αγιάζεται, όταν λειτουργούν άγια όλοι οι θεσμοί και όλα τά έργα.

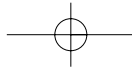
Για τό γάμο και τήν οικογένεια μιλάει ό απόστολος Παύλος και στην Α' προς Κορινθίους και στην προς Έφεσίους και στην προς Κολοσσαείς και στις Α' και Β' προς Τιμόθεον και στην προς Έβραίους. Στην τελευταία λέει: «Τίμιος ό γάμος έν πᾶσι και ή κοίτη άμίαντος. Πόρνους δέ και μοιχούς κρινει ό Θεός» (ιγ' 4). Δηλαδή: «Ό γάμος είναι σε όλα τίμιος. Και ή συζυγική συνεύρεσις δέ μιαινει. Τους πόρνους και τούς μοιχούς θά τούς κρίνη ό Θεός».

• Δέν είναι άμαρτία ό γάμος, όπως υποστήριζαν μερικές αίρετικές ομάδες τής εποχής (ιδέ και Α' Τιμ. δ' 3).

• Ό γάμος είναι μία λειτουργία τής ζωής, δοσμένη κατά θαυμαστό τρόπο από τόν Θεό. Προφυλάσσει τούς ανθρώπους από τίς σαρκικές έκτροπές, από τήν πορνεία και τή μοιχεία. «Διά δέ τας πορνείας εκαστος τήν έαυτου γυναίκα έχέτω και εκάστη τόν ιδιον άνδρα έχέτω» (Α' Κορ. ζ' 2). Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Εί ό γάμος συνεχωρήθη, δικαίως ό πόρνος κολάζεται, δικαίως ό μοιχός τιμωρείται. Ένταυθα προς τούς αίρετικούς αποδύεται» (Ε.Π.Ε. 25,348). Μετά φρασις: Άν ό γάμος έπιτράπηκε, δίκαια κολάζεται ό πόρνος, δίκαια τιμωρείται ό μοιχός. Έδω αναφέρεται και στους αίρετικούς.

• Και όχι μόνο, αλλά διά του γάμου ό άνθρωπος αξιώνεται νά γίνη συνδημιουργός του Θεού και νά φιλοξενήση όσα παιδιά στείλη ό Θεός. Η βιολογική δυνατότητα αναπαραγωγής, πού έχει ό φυσιολογικός άνθρωπος, αξιο-

ποιείται κατά φυσικό και έναρετο τρόπο μέσα στο γάμο.

● Δέν είναι τίμιος ό γάμος, όταν ό ένας από τούς δύο άπατᾶ τόν άλλον. Λέει ό ιερός Χρυσόστομος: «Πῶς τίμιος ό γάμος; Ότι έν σωφροσύνη, φησί, διατηρεῖ τόν πιστόν» (Ε.Π.Ε. 25, 356). Μετάφρασις: Πῶς είναι τίμιος ό γάμος; Είναι, διότι προφυλάσσει τόν πιστό μέσα στή σωφροσύνη.

● Δέν είναι τίμιος, όταν τό κατά φύσιν καταπατήται καί τή θέσι του παίρνη καταλυτικά τό παρά φύσιν. Όταν, δηλαδή, οι σχέσεις τών δύο δέν είναι σχέσεις φυσιολογικές συζύγων, αλλά μετατρέπωνται σέ έρωτικές σχέσεις συντρόφων! Όταν απομονώνεται τό στοιχείο τής σαρκικής ήδονής από τήν ένδεχόμενη συνέπεια, πού είναι ή παιδοποιία!

● Δέν είναι τίμιος ό γάμος, όταν δέν υπάρχει άλληλοσεβασμός καί άλληλοεκτίμησις.

● Όσοι καταφεύγουν σέ προγαμιαῖες σαρκικές σχέσεις ή σέ έξωσυζυγικές συνάψεις, αυτοί όχι μόνο άτιμάζουν τό γάμο, αλλά καί γίνονται ένοχοι πορνείας ή μοιχείας.

Στήν εποχή μας φαίνεται έξωγήνη ή προτροπή για άγνότητα πριν από τό γάμο, για σεμνότητα μέσα στο γάμο, για τιμότητα στή συζυγική λειτουργία. Ούτε οι φρικτοί καρποί του πανσεξουαλισμοῦ, όπως ή διάλυσις τής οικογένειας, τά διαζύγια, οι τραυματικές έμπειρίες σέ παιδικές ψυχές, τά νευρωτικά νοσήματα, τό τρομακτικό «έητζ», ούτε αυτοί οι καρποί συγκινούν όσους στήν πράξι έχουν γκρεμίσει κάθε ήθικό φραγμό καί πολεμούν τήν τιμότητα του γάμου.

Η Έκκλησία όμως θά τονίζη πάντοτε στά μέλη της όχι άπλως τήν ιερότητα του μυστηρίου του γάμου, όχι άπλως τή σταυρική πορεία τής οικογενειακής ζωής, αλλά καί τή θεολογική σημασία του γάμου.

Συγχρόνως θά δείχνη συμπάθεια σέ μέλη της, πού έπεσαν σέ σαρκικές ά-

μαρτίες, αλλά μέ μετάνοια ζητούν τό έλεος του Θεοῦ. Ποτέ όμως δέν θά συμφωνήση μέ όσους όχι μόνο δικαιολογούν πορνικές καί μοιχικές καταστάσεις, αλλά καί τίς νομιμοποιούν! Θα ισχύη ό λόγος πάντοτε του άποστόλου Παύλου: «Πόρνους δέ καί μοιχούς κρινει ό Θεός» (Έβρ. ιγ' 4).

● Τό σπίτι είναι εκκλησία. Καί όπως μέσα στήν Έκκλησία φιλοξενείται ό προσφερόμενος Χριστός καί οι προσδεχόμενοι τόν Χριστό πιστοί, έτσι μέσα στο σπίτι τότε φιλοξενείται ό Χριστός, όταν φιλοξενούνται όλα τά παιδιά, πού χαρίζει ό Χριστός.

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Έπισκεφθήτε τό Βιβλιοπωλείο μας

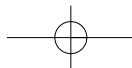
Έθν. Άντιστάσεως (Βασ. Όλγας) 103
172 36 Άγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765440
www.agiosbooks.gr
e-mail: agiosbooks@gmail.com

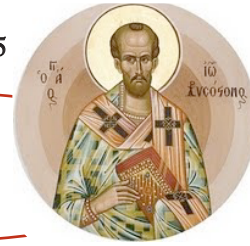
Θά βρῆτε **βιβλία:**

- Τήν ΑΓ. ΓΡΑΦΗ
- Λειτουργικά καί Έρμηνευτικά
- Άπολογητικά καί Άντιαιρετικά
- Διηγήματα καί Νεανικά-Παιδικά
- Βυζαντ. Μουσικής καί Λογοτεχνικά
- Κηρυκτικά-Κατηχητικά Βοηθήματα
- Όλα τά βιβλία του π. Δανιήλ Άεράκη

Έκκλησιαστικά είδη:

- Εικόνες ξύλινες καί σέ χαρτί.

Ἀνακομιδή λειψάνων Χρυσόστομου- 27 Ἰανουαρίου

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Προστάτης τῶν φτωχῶν

Γιὰ τὴν ἀγάπη θά μᾶς μιλήσῃ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος καὶ κήρυκας τῆς ἀγάπης, ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**. Ἡ ἀγάπη δὲν ἦταν μόνο ὁ **ἄξονας** τῶν ὀμιλιῶν του. Ἦταν καὶ τὸ **ὄπλο**, πού ἀντιμετώπιζε τόσο τοὺς ἐχθροὺς του, ὅσο καὶ τοὺς δυστυχημένους τῆς ζωῆς. Στό **μῖσος** τῶν ἐχθρῶν του ἀντέτασσε τὴν ἀγάπη τῆς **συγγνώμης**. Στὶς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν ἐπεστράτευε τὴν ἀγάπη τῆς **φιλανθρωπίας**.

«Χαίροις τῶν ὀρφανῶν ὁ πατήρ.
Ἄδικουμένων ὀξυτάτη βοήθεια.
Πενήτων ἡ χορηγία.
Ἡ τῶν πεινῶντων τροφή.
Τῶν ἁμαρτανόντων ἡ διόρθωσις.
Ψυχῶν εὐστοχώτατος ἰατρός
καὶ σεμνότατος.
Θεολογίας ὑψηλῆς ἡ ἀκρίβεια.
Ἡ σαφήνεια τῶν Γραφῶν
τῶν τοῦ Πνεύματος.
Νόμος ὁ πρακτικώτατος.
Κανὼν ὁ εὐθύτατος.
Ἡ θεωρία καὶ πράξις,
αἱ τῆς σοφίας ἀκρότητες»
(ἀπόστιχο ἑσπερινοῦ 13ης Νοεμβρ.).

Σύνθεσις τῶν ἀρετῶν

Πρόκειται γιὰ τὸν μεγάλο πατέρα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν **ἅγιο Ἰωάννη**, ἐπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἀναδείχτηκαν μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, μόνος ὅμως αὐτὸς ἀναδείχθηκε καὶ ὀνομάστηκε **Χρυσόστομος**.

● Χρυσόστομος! Ὁ φλογερότερος, μετὰ τὸν Παῦλο, ἐργάτης τοῦ Χριστοῦ.

● Χρυσόστομος! Ὁ θερμότερος κήρυκας τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγάπης.

● Χρυσόστομος! Ὁ ἀγνότερος διάκονος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

● Χρυσόστομος! Ὁ ἀσκητὴς στὴν προσωπικὴ του ζωὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινωνικὸς ἐργάτης μὲ τὴν πιὸ πλατεῖα καρδιά.

● Χρυσόστομος! Ὁ αὐστηρὸς ἐλεγκτὴς τῶν δημοσίων σκανδάλων στὴν Πολιτεία καὶ στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ὁ στοργικὸς πατέρας ὅλων τῶν πονεμένων καὶ θλιμμένων.

● Χρυσόστομος! Ὁ ἀετὸς τοῦ ἄμβωνα, ἀλλὰ καὶ τὸ πτηνὸ τῆς ἐρήμου.

● Χρυσόστομος! Ἡ φωτεινὴ διάνοια, ἀλλὰ καὶ ἡ ευαίσθητη καρδιά.

● Χρυσόστομος! Ὁ ἐλεῆμων καὶ φιλάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ὁ θαρραλέος ἀγωνιστὴς τῆς πιὸ ἁγιασμένης παρρησίας.

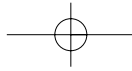
● Χρυσόστομος! Ὁ φίλος τοῦ λαοῦ, ὁ ἐχθρὸς τῶν σκληρῶν πλουσίων.

● Χρυσόστομος! Ὁ ἄνθρωπος πού μισήθηκε, ἀλλὰ καὶ ἀγαπήθηκε ὅσο λίγοι μέσα στὴν ἱστορία.

● Χρυσόστομος! Ὁ βασιλιάς τῶν ἱεροκηρύκων, ὁ γίγαντας τοῦ πνεύματος, τὸ λιοντάρι τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ποταμὸς τῆς σοφίας, ὁ κοσμήτωρ τῆς εὐσεβείας, ὁ μάρτυρας τῆς ἀλήθειας.

● Χρυσόστομος! Ἄν μπορῆ τὸ φῶς τῆς πυγολαμπίδας νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἄλλο τόσο μποροῦν νὰ συγκριθοῦν οἱ κοσμικοὶ ρήτορες καὶ οἱ λοιποὶ χειριστὲς τοῦ λόγου, μὲ τὸν κήρυκα, πού σελάγιζε στοὺς ἄμβωνες τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

● Χρυσόστομος! Ἄν μπορῆ ὁ νάνος νὰ συγκριθῆ μὲ τὸν γίγαντα, ἄλλο τόσο μποροῦμε νὰ συγκριθοῦμε κήρυκες καὶ λοιποὶ θεολόγοι μὲ τὸν γίγαντα τῆς ἀγιότητας, μὲ

τόν ὄξυνούστατο ἐξηγευτή τῶν Γραφῶν, μέ τόν ἀπαράμιλλο «ἄγγελο» τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.

● Χρυσόστομος! Ἐάν τό ἀηδόνι κεληδῆ γλυκύτερα ἀπό ὅλα τά πτηνά, αὐτός κεληδεῖ μέ τά συγγράμματα καί τίς ὀμιλίες του θελκτικώτερα ἀπό ὁποιοδήποτε ἄλλο πτηνό τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

● Χρυσόστομος! Ἐάν τό λιοντάρι εἶναι ὁ βασιλιάς τῶν ζώων, ἐκεῖνος εἶναι ὁ βασιλιάς τοῦ προφητικοῦ, ἀφυπνιστικοῦ καί παραμυθητικοῦ λόγου.

● Χρυσόστομος! Τό λαμπρότερο ἀστέρι τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀνέτειλε τόν 4ο αἰῶνα μ.Χ. καί ἐξακολουθεῖ ν' ἀστράφτη στόν ὀρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας.

Διδασκαλία του γιά τήν ἀγάπη

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ἡ δική μας. Ἐκεῖνος μᾶς ἀγάπησε χωρίς νά μᾶς τήν **χρωστάη** τήν ἀγάπη. Ἐμεῖς ἀγαπᾶμε γιατί εἶναι χρεός μας ἡ ἀγάπη. «Μηδενί μηδέν ὀφείλετε, εἰ μή τό ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Ρωμ. γ' 8). «Δέν ἔχει ἀνάγκη Ἐκεῖνος τῶν δικῶν μας, κι ὁμως δέν σταματᾶ γι' αὐτό τό λόγο νά μᾶς ἀγαπᾶ. Ἐμεῖς ἔχουμε πάρα πολύ ἀνάγκη τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ, κι ὁμως οὔτε ἔτσι δεχόμαστε τήν ἀγάπη Του, ἀλλά προτιμᾶμε ἀντί γι' Αὐτόν τά χρήματα καί τίς φιλίες τῶν ἀνθρώπων» (Ε.Π.Ε. 16β,466).

● Δέν **ντρεπόμαστε** γιά τό Χριστό, γιατί τόσα ἔκανε γιά μᾶς. Γιά τό γιατρό, πού μεσολάβησε στή δύσκολη θεραπεία, δέν ντρεπόμαστε. Στάζει μέλι τό στόμα μας, ὅταν λέμε τό ὄνομά του. Καί γιά τό Χριστό, πού τόσα ἡ ἀγάπη Του θεράπευσε, ντρεπόμαστε; «Γιά μένα ὁ Χριστός ἔλαβε δοῦλον μορφή. Γιά μένα ἔπαθε ὅσα ἔπαθε. Γιά μένα, τό δοῦλο, τόν ἐχθρό Του, τόν ἀχάριστο. Ἀλλά τόσο πολύ μέ ἀγάπησε, ὥστε τόν ἑαυτό Του παρέδωσε στήν κατάρα. Ἐάν μὴν ντρεπόμαστε, λοιπόν, γιά τήν ἀφατη ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ. Αὐτός δέν ντράπηκε νά σταυρωθῆ γιά σένα, καί σύ ντρέπεσαι γιά τό Σταυρό Του;» (Ε.Π.Ε. 20, 402).

● Γιατί ἀγαπᾶμε τούς ἀνθρώπους; Γιατί εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ; Γιατί εἶναι ἀδελφοί

μας; Γιατί μᾶς ἔχουν ἀνάγκη; Γιατί εἴμαστε συνάνθρωποι; Γιατί εἶναι πονεμένοι; Καί γι' αὐτούς ὅλους τούς λόγους. Μά ξεχωριστά, γιά τό **Χριστό τούς ἀγαπᾶμε**. «Δύσκολο νά βρῆς κάποιον ν' ἀγαπᾶ τόν ἄλλον εἰλικρινά, ὅπως πρέπει, μόνο καί μόνο γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ περισσότεροι δυστυχῶς ἀνθρώποι συνδέονται μεταξύ τους φιλικά γιά λόγους ὑλικῶν συμφέροντος» (Ε.Π.Ε. 11,412).

● Ἀγάπη ὄχι μόνο στά λόγια, ἀλλά **μέ πράξεις**. «Ἀγάπη δέν σημαίνει ἀσφαλῶς μόνο λόγια καί ὠραῖες προσφωνήσεις, ἀλλά βοήθεια σέ κάποιον, ἀπόδειξις μέ ἔργα· ὅπως, τό ν' ἀνακουφίζεις τή φτώχεια, τό νά βοηθᾶς ἀρρώστους, τό νά σώζεις ἄλλους ἀπό κινδύνους, τό νά συμπαραστέκεσαι σ' ὅσους βρίσκονται σέ δύσκολη θέσι, τό νά κλαῖς μ' ὅσους κλαῖνε καί νά γελάς μ' ὅσους γελᾶνε» (Ε.Π.Ε. 16β,532).

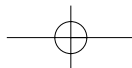
● Τό **γλυκύτερο** πρᾶγμα. «Ἐτσι πρέπει ν' ἀγαπᾶ κανεῖς, ὥστε, ἂν τοῦ ζητηθῆ, νά δώσῃ καί τήν ψυχή του, νά μή διστάσῃ. Καί δέν λέω, νά τοῦ ζητηθῆ αὐτό, ἀλλά νά εἶναι ὀλοπρόθυμος νά τό κάνη. Διότι τίποτε δέν ὑπάρχει γλυκύτερο ἀπό τήν ἀγάπη» (Ε.Π.Ε. 22,386).

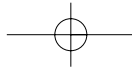
● Τό **χειρότερο** πρᾶγμα εἶναι νά μὴν ἀγαπᾶς τόν Χριστό. «Τοσαύτης ἀπολαύσαντες ἀγάπης, ἀκκιζόμεθα ἔτι καί οὐ φιλοῦμεν τόν Χριστόν» (Ε.Π.Ε. 23,236). Μετάφρασις. «Ἐνῶ ἀπολαύσαμε τόση ἀγάπη, δείχνουμε ἄρνησι ἀκόμα καί δέν ἀγαπᾶμε τό Χριστό».

● Νά φέρης, ἔστω **καί ἕναν στόν Χριστό**. «Καθένας ἀπό σᾶς γιά χάρι μου ἄς μεριμνήσῃ γιά ἕνα. Ἐάν ψάξῃ νά τόν βρῆ. Ἐάν ἐνδιαφεροθῆ πολύ, ὥστε στήν ἐπομένη σῖναξί μας ἐδῶ νά συναντηθοῦμε μέ πολλή παρρησία, προσφέροντας στόν Θεό δῶρα, πού ἀσφαλῶς εἶναι τιμιώτερα ἀπό ὅλα. Καί αὐτά εἶναι οἱ ψυχές τῶν πλανεμένων ἀδελφῶν μας, πού τίς ἐπιστρέψαμε» (Ε.Π.Ε. 34,222).

Ἡ ἀγάπη στους ξένους

● Ἀγάπησε ὁ Χριστός ὅλους καί ἀγαπᾶ.

Δέν μπορεί νά μή μᾶς ἀγαπᾷ. «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 8). «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπης οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε΄ 13). «Πολλῆς τῆς ἀγάπης ἢ ὑπερβολῆ, καὶ τό ἀποθανεῖν ὑπὲρ τοσαύτης οἰκουμένης, καὶ οὕτω διακειμένης ἀποθανεῖν» (Ε.Π.Ε. 19,302). Μετάφρασις. Εἶναι πραγματικά ὑπερβολικὴ ἡ ἀγάπη Του, καὶ γιὰ τό ὅτι πέθανε γιὰ ὅλη τὴν οἰκουμένη, καὶ γιὰ τό ὅτι πέθανε γιὰ μία οἰκουμένη, ποὺ βρισκόταν σέ τέτοια κατάστασι.

● Χωρὶς **ρατσισμό**: «Δέν εἶπε ὁ Χριστός, ὅτι ἓνας Ἰουδαῖος ἔδειξε ἀγάπη σ’ ἓνα Σαμαρεῖτη, ἀλλ’ εἶπε, ὅτι ἓνας Σαμαρεῖτης ἔδειξε ὅλη ἐκείνη τὴ γενναιοδωρία. Ἀπὸ δὴ μαθαίνουμε νά φροντίζουμε ἐξίσου γιὰ ὅλους, καὶ ὄχι νά ἐνδιαφερώμαστε μόνο γιὰ τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως καὶ ν’ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τοὺς ξένους» (Ε.Π.Ε. 24,464).

● Καὶ τοὺς **αἰρετικούς**: «Δέν ἀποστρέφομαι τὸν ἄνθρωπο, τὸν αἰρετικό, ἀλλὰ τὴν αἵρεσι. Τὴν πλάνη μισῶ καὶ θέλω ν’ ἀποσπάσω τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ αὐτὴν. Καὶ ὁ γιατρός, προσπαθώντας νά γιατρέψῃ τὸν ἀσθενῆ, δέν πολεμᾷ τὸ σῶμα, ἀλλ’ ἀφαιρεῖ τὴ νόσο τοῦ σώματος. Καὶ ἐγώ, λοιπόν, ἀνχιτυπῶ τοὺς αἰρετικούς, δέν πολεμῶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ἀλλὰ τὴν πλάνη τους καὶ θέλω νά τὴν ξεροζώσω καὶ νά καθαρῶ τὴ βρωμιά» (Ε.Π.Ε. 37,296).

● Ἡ ἀγάπη στοὺς **ξένους**.

— Μά οἱ ξένοι θά πλημμυρίσουν τὴν πατρίδα μας. Οἱ **μετανάστες** καὶ οἱ **πρόσφυγες** θά μᾶς πνίξουν!

Κανεὶς δέν εἶπε νά ἀγαπᾶμε καὶ νά περιθάλπουμε τὴν εἰσβολικὴ μανία τους, ἂν τὴν ἔχουν. Κανεὶς δέν εἶπε νά δεχθοῦμε **τρομοκράτες**. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς χριστιανός δέν μπορεί νά μείνῃ ἀπαθὴς στὴ δυστυχία πολλῶν ἀπὸ αὐτούς, καὶ ἰδίως τῶν παιδιῶν.

Στὴν παραβολὴ τοῦ **Καλοῦ Σαμαρείτου**, τὴν κατ’ ἐξοχὴν παραβολὴ τῆς ἀγάπης, ὑπάρχουν ὁ **ἓνας** καὶ οἱ **πολλοί**. Ὑπάρχουν τό θῦμα καὶ οἱ δράστες. Ὑπάρχουν ὁ πληγωμένος ὁδοιπόρος καὶ οἱ ληστές. Δέν λέει ὁ Χριστός νά δεχθοῦμε τοὺς ληστές, καὶ μάλιστα νά τοὺς **νομιμοποιήσουμε** νά

φέρνουν «μολότωφ» καὶ «καλάσνικοφ». Δέν λέει νά παραχωρήσουμε τό σπίτι μας ὥστε νά γίνῃ **σπήλαιο** ληστῶν καὶ **γιάφκα** τρομοκρατῶν. Λέει ὅμως νά σηκώσουμε στὸν ὦμο τό **θῦμα** καὶ νά τό ἀγαπήσουμε, νά τό περιθάλψουμε, χωρὶς νά βλέπουμε τὴν ταυτότητά του, τό χρῶμα του, τὴ φυλὴ του, τό φύλο του, τὴ θρησκεία του.

Ἐὰν ὁ Σαμαρεῖτης ἤξερε ὅτι εἶναι ἐχθρὸς του; Πάλι θά τὸν περιποιώταν. «Ἀσεβῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε» (Ρωμ. ε΄ 6-8).

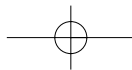
Ἐπιτομή τῆς ἀγάπης!

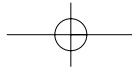
● Νά βγάλουμε, λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν **κατάψυξι**. «Νόσος ἐστίν ἡ κατάψυξις τῆς ἀγάπης. Σὺ μὴ παύσῃ λέγων, ὅτι ὄσω ἂν μισῆς, οὐ παύσομαι σε φιλῶν· οὕτω πᾶσαν ψῦξιν ἐξέβαλες» (Ε.Π.Ε. 17,614). Μετάφρασις. Εἶναι ἀρρώστια τό νά παγῶνῃ τελείως ἡ ἀγάπη. Σὺ νά μὴ παύσῃς νά λές: Ἐσο καὶ ἂν μέ μισῆς, ἐγὼ θά σ’ ἀγαπῶ. Ἐτσι ἔβγαλες ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου κάθε ψυχρότητα.

● Ἀπευθύνεται ὁ ἱερός Πατὴρ στὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη: Ἐμακάριε **Ἰωάννη**, πές μας, τί σημαίνει τό «**οὕτως**» (Ἰωάν. γ΄ 14); Πῶς; Πές μας τό μέτρο, τό μέγεθος. Δίδαξέ μας τὴν ὑπερβολὴ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ (Ε.Π.Ε. 3,140). Πῶς νά μὴ Τὸν ἀγαπᾶμε; Καὶ πῶς νά μὴν ἀγαπᾶμε ὡς πλησίον μας, ὡς ἀδελφὸ μας, καὶ τό τελευταῖο σπουρηγίτη τῆς γῆς, καὶ τό πιό φτωχὸ παιδάκι τοῦ πλανήτη, καὶ τὸν πιό ἀποκομμένο ἀπὸ μᾶς ἄνθρωπο;

— Ἀγάπη! Σέ στραγγάλισαμε! Ἄνοιξέ μας τὰ σπλάχνα νά ἀγαπᾶμε! Νά συγχωρᾶμε! Νά ἐλεοῦμε! Νά δινώμαστε γιὰ τὸν ἄλλον!

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Πολναρχιερατικά συλλείτουργα

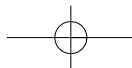
Η θεία Λειτουργία είναι τό πανηγύρι τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Συνήθως μιλάμε γιά πανηγύρια, ὅταν ἐορτάζουν Ναοί ἢ ὅταν συμπίπτουν ἐπέτειοι ἢ «κατέβασμα» κάποιας εἰκόνας! Στήν περίπτωσι τοῦ ἐορτάζοντος Ναοῦ τό πλέον ὠφέλιμο καί ἐποικοδομητικό εἶναι νά τελεσθῇ μία **κατασκευτική λειτουργία** καί νά ἀκουσθῇ ἓνα **ζωντανό χριστοκεντρικό κήρυγμα**. Γιατί; Διότι τήν ἡμέρα αὐτή προσέρχονται χριστιανοί πολύ περισσότεροι ἀπό ὅσους προσέρχονται τήν Κυριακή ἢ κάποια ἄλλη ἐορτή. Εἶναι εὐκαιρία γιά **καλή «ἐκμετάλλευσι»**. Κακή ἐκμετάλλευσις εἶναι τά πολλά κεριά πού θά καταναλώσῃ ὁ Ναός, ἡ «ἀγιαστούρα», πού δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ νά στέκη στήν πόρτα πολλῶν Ναῶν, τά μικρομάγαζα, πού στήνονται ὡς «τσαντήρια» πέριξ τοῦ Ναοῦ, πού πουλᾶνε ἀκόμα καί αἰσχρά περιοδικά! Καλή «ἐκμετάλλευσις» εἶναι τό «εὐκαίρως» (Β΄ Τιμ. δ΄ 2). Δηλαδή, στή συναγμένη κατά τή γιορτή ἐκκλησία νά μεταδοθῇ τόσο ἐλκυστικά ἡ θεία Λειτουργία καί τόσο ἀφυπνιστικά ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά ὠφεληθοῦν ψυχές, «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν» (Α΄ Κορ. ἡ΄ 11).

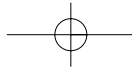
- Στόν ἐσπερινό καί στή θεία Λειτουργία ἐορταζομένου ναοῦ ἀπαραίτητη εἶναι ἡ παρουσία τοῦ **οἰκείου ἐπισκόπου**. Ἐάν εἶναι πολλοί οἱ ἐορτάζοντες ναοί στήν ἐπαρχία του ἀποστέλλει ἐκπρόσωπό του, κληρικό, πού μπορεῖ μέ τήν ἱεροπρέπεια καί τό θεολογικό του λόγο νά οἰκοδομήσῃ τούς προσερχομένους. Στήν κεντρική πάντως πανήγυρη ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ἀπαραίτητος. Μόνο ὁ ἐπίσκοπος, χωρίς ἄλλους ἐπισκόπους. Καί αὐτό γιατί; Διότι εἶναι ἀπό τίς μοναδικές εὐκαιρίες, πού ὁ ἐπίσκοπος ὡς **ποιμένας** θά ἔλθῃ σέ ἄμεση ἐπαφή μέ μεγάλο μέρος τοῦ ποιμνίου του. Ἐπήρξε ἐπίσκοπος, ἐνάρετος καί λόγιος, πού δέν καλοῦσε κανένα ἄλλο ἐπίσκοπο στήν ἐορτή τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως ἢ στήν ὀνομαστική του ἐορτή. Καί αὐτό εἶναι τό ἐπιβεβλημένο. Ὁ καλός ποιμένας δέν ἀδιαφορεῖ γιά τά πρόβατά του, προκειμένου νά ρίξῃ ὅλο τό βάρος τῆς προσοχῆς του στό πῶς θά ὑποδεχθῇ ἄλλους «τσοπάνηδες», στό πῶς θά τούς βρῇ κατάλυμα, στό πῶς θά τούς «ταΐσῃ», στό πῶς θά τούς περιποιηθῇ. Τό ποιμνιό του τόν ἐνδιαφέρει, ὅχι οἱ ἄλλοι ποιμένες. Οἱ ἄλλοι ποιμένες ἄς μή φεύγουν ἀπό τό κοπάδι τους!

- Τό βλέπουμε αὐτό σήμερα; Ὁχι. Ἐγινε κατεστημένο τό λεγόμενο **πολναρχιερατικό συλλείτουργο**. Ὁχι ἓνας ἢ δύο, ἀλλά δέκα καί εἴκοσι καί 30, κάποτε καί 40 δεσποτάδες βλέπουμε νά συλλειτουργοῦν. Μέ ὅλο τό σεβασμό στήν ἀρχιερωσύνη τους, ἄς μᾶς ἐπιτρέψουν μερικά ἀπλᾶ, ἀλλά βασικά ἐρωτήματα:

- **Τί προσφέρει** ἡ παρουσία τῶν πολλῶν ἐπισκόπων στήν πανήγυρι ἑνός Ναοῦ, ἢ στή ἐγκαίνια ἑνός ναοῦ, ἢ στήν ὀνομαστική ἐορτή τοῦ ἐπιχωρίου ἐπισκόπου, ἢ στή χειροτονία ἑνός νέου ἐπισκόπου; Ἀπό πλευρᾶς θεολογικῆς τίποτε. Ἀπό πλευρᾶς λειτουργικῆς σχεδόν τίποτε. Οὔτε μία ἐκφώνησι δέν προλαβαίνουν νά ποῦν οἱ περισσότεροι. Ἀπό πλευρᾶς «λαμπρότητας»; Ναι, προσφέρει εὐκαιρία νά βγοῦν πολλές φωτογραφίες. Ἀπό πλευρᾶς κοσμικότητας; Ναι! Ἀπό πλευρᾶς ἐπιδειξιμανίας; Ἴσως ναι! Ἀπό πλευρᾶς κουφότητας; Παρά λίγο ναι!

- **Τί ζημιώνει** τό πολναρχιερατικό συλλείτουργο; Ἀποπροσανατολίζει τόν οἰκείο ἐπίσκοπο. Ἐντί νά τιμᾷ τόν **Ἅγιο τοῦ Οὐρανοῦ**, ἀναγκάζεται νά τιμῆσῃ

τούς «άγιους άρχιερείς» τής γῆς. Ἄντί ν' άσχολῆται μέ τήν άληθινή εὐπρέπεια τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, άσχολεῖται μέ τή φιλοξενία τῶν πολλῶν δεσποτάδων. Ἄντί νά προβάλλη τόν έορταζόμενο Ἅγιο, προσφωνεῖ καί προβάλλει τούς άρχιερείς! Ἄντί νά έχη άγωνία γιά τίς ψυχές, πού τοῦ έμπιστεύθηκε ὁ Θεός, έχει άγωνία, άν θά περιποιηθῆ δεόντως τούς φιλοξενουμένους επισκόπους!

● **Τί σκανδαλίζει** τό λαό; Βλέποντας ὁ λαός τό πολυαρχιερατικό σύλλειτουργό σκανδαλίζεται άπό τήν πολυποικίλη άρχιερατική ένδυμασία. Ὑπάρχουν βέβαια καί οἱ «χαζούληδες», πού μετροῦνε τίς μίτρες καί τίς συγκροῖουν άπό πλευράς σχήματος, ὕψους, χρώματος, «πετραδιών». Οἱ περισσότεροί ὅμως, άπλοῖ καί σοβαροῖ ὄντες, δέν κλονίζονται μέν άπό ὅσα μεγαλόπρεπα βλέπουν, άλλά έχοντας στό νοῦ τους τόν «**Ερχόμενο**», πού θέλουν νά ὑποδεχθοῦν, διερωτῶνται: Ἄραγε θά έρχόταν μέσα στό Ναό μέ τέτοια άυτοκρατορική ένδυμασία ὁ ὄντως Μέγας Ἄρχιερεὺς; Ὁ Χριστός φυσικά εἶναι ὁ **Μέγας Ἄρχιερεάς**. Λειτουργεῖ στήν άγία τράπεζα τοῦ Σταυροῦ. Ἡ στολή Του εἶναι τό πανάγιο Αἷμά Του!

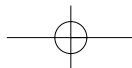
Σκανδαλίζουν άκόμα τό λαό τά **συνεχῆ ταξίδια** πολλῶν δεσποτάδων, γιά νά δίνουν τό «παρών» σ' ὅλα τά πανηγύρια, σ' ὅλες τίς ὀνομαστικές γιορτές άδελφῶν επισκόπων, σ' ὅλες τίς τοπικές έπετείους. Σκανδαλίζεται ὁ λαός. Διερωτῶνται: Γιατί πολλοί άνώτατοι λειτουργοί τής Ἐκκλησίας δέν κάθονται στήν «**έργασία**» τους; Ποιό ὑπάλληλος έχει δικαίωμα νά άπουσιάζη κάθε τόσο άπό τήν έργασία του; Τό έργο τοῦ επισκόπου εἶναι ἡ παραμονή του κοντά στό ποιμνίό του. Δέν εἶναι έργο τοῦ λειτουργοῦ τό έργο τοῦ γυρολόγου άπό πανηγύρι σέ πανηγύρι, άπό έπέτειο σέ έπέτειο.

● **Τί στοιχίζει** τό πολυαρχιερατικό σύλλειτουργο; Ἐξοδα γιά διαμονή σέ πολυτελῆ **ξενοδοχεῖα**. Ἐξοδα γιά πανευφρόσυνα **γεύματα**. Ἐξοδα γιά πανάκριβα **δῶρα**. Ἐξοδα γιά σταυρούς καί **έγκόλπια**. Ἐξοδα γιά άναμνηστικούς τόμους. Καί πρό παντός στοιχίζει στήν ψυχή ἡ εὐτέλεια στίς γλοιώδεις συνήθως **προσφωνήσεις καί άντιφωνήσεις**.

● **Οἱ άγιοι** δέν γνώριζαν πολυαρχιερατικά σύλλειτουργο. Ἐξαίρεσις ἡ εὐκαιρία κάποιας Συνόδου. Ἄκόμα καί γιά τή χειροτονία επισκόπου δέν έκαλοῦντο πολλοί, παρά 3 ἢ 4 έπίσκοποι σύλλειτουργοῦντες. Τώρα βλέπεις άκόμα καί σαράντα (40) έπίσκοπους σέ μιá **χειροτονία**. Ἀναφέρουμε τήν περίπτωσι τῶν εὐλαβῶν επισκόπων, πού έξελέγησαν έπί άρχιεπισκοπείας Ἰερωνύμου τοῦ Α' (Κοτσῶνη). Στή χειροτονία π.χ. τοῦ μακαριστοῦ πλέον Μητροπολίτου Φλωρίνης **πατρός Αὐγουστίνου (Καντιώτη)** συγχοροστατοῦσαν τέσσερις Μητροπολίτες.

● Τό πολυαρχιερατικό σύλλειτουργο σέ τίποτε δέν ὠφελεῖ, οὔτε κάτι άγιοπνευματικό προσφέρει στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἄλλο άπό τό νά κάνουν μιá ιδιότυπη παρέλασι, βγαίνοντας κατά προεβεία άρχιερωσύνης άπό τό ιερό Βῆμα γιά τίς καθωρισμένες θέσεις τους καί άπό μιá εὐλογία τοῦ έκκλησιάσματος, πού καθένas δίνει μέ τά δυό του χέρια, οἱ περισσότεροι δέν έχουν άλλη συμμετοχή στήν ὅλη τελετουργική διαδικασία.

● Φυσικά δέν εἶναι ὅλοι οἱ σεβαστοί Μητροπολίτες «πολυαρχιερατικοί». Ὑπάρχουν καί εκείνοι, πού εἶναι **άφωσιωμένοι στόν τόπο τους**, στήν έπαρχία τους, στό ποιμνίό τους, στό έποικοδομητικό καί καθοδηγητικό καί άγιαστικό τους έργο. Ὑπάρχουν σεμνοί έπίσκοποι, πού **άγρυπνοῦν** στήν ποιμνη τους, «ὡς λόγον άποδώσοντες» (Έβρ. ιγ' 17).

Γνωριμία με τον ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀναστάσιμη δύναμις

Ρωμ. δ' 17-18

Πίστις στό ζωοποιό Θεό (στ. 17)

Ἦ ἄθε εὐλογία τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά βοηθῇ ὡς μία ἀνάστασις. Ὅταν κάτι, πού δέν τό περιμένεις, γίνεται, εἶναι μία ἀνάστασις.

- Ὅταν κάτι, πού δέν ὑπάρχει, παίρνει ὕπαρξι, εἶναι ἀνάστασις.

- Ὅταν σπέρνης ἓνα σπόρο κι ἀπ' αὐτόν φυτρώνουν χιλιάδες, εἶναι μία ἀνάστασις.

- Πολύ περισσότερο ὅταν ἀπό τό μηδέν ἀνασταίνεται ἓνας κόσμος, εἶναι μία ἀνάστασις.

- Ὅταν χωρίς καμία φυσική προϋπόθεσι, ξεπροβάλλει ἡ ζωή, εἶναι μία ἀνάστασις.

- Ὅταν τό μηδέν γίνεται χίλια, ἓνα ἑκατομμύριο, εἶναι μία ἀνάστασις.

- Ὅταν ἓνα σῶμα νεκρό ζωογονῆται, εἶναι μία ἀνάστασις.

- Ὅταν ἓνα νεκρό σῶμα ὄχι μόνο ζωογονῆται, ἀλλά καί παράγει ἀναρίθμητους ἀπογόνους, εἶναι μία ἀνάστασις.

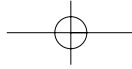
Θά μπορούσαμε ν' ἀριθμήσουμε ἀναστάσεις ἀκόμη πολλές, πού φανερόνουν τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ καί πού ἀποτελοῦν ἀποστομωτικές ἀποδείξεις καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Ὁ Παῦλος ἐξηγεῖ τό θαῦμα στόν Ἀβραάμ σάν μία ἀνάστασι. Τό νά μήν ἔχη παιδί, τό ν' ἀποκλείεται ν' ἀποκτήσῃ παιδί καί τελικά ν' ἀναδεικνύεται πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, ὄχι μεταφορικά, ἀλλά πραγματικά, αὐτό φανερόνουν τήν ἀναστάσιμη δύναμι τοῦ Θεοῦ. Λέγει, λοιπόν, στόν ἐπόμενο στίχο: «Καθώς γέγραπται ὅτι πατέρα πολλῶν

ἐθνῶν τέθεικά σε, κατέναντι οὗ ἐπίστευσε Θεοῦ τοῦ ζωοποιούντος τοὺς νεκρούς καί καλοῦντος τά μή ὄντα ὡς ὄντα (στ. 17). Ἰσχυροῦς στήν ἀπλοελληνική: «Εἶναι γραμμένο: "Σέ κατέστησα πατέρα πολλῶν ἐθνῶν". Ἐγινε δέ ὁ Ἀβραάμ πατέρας ὄλων μας ἀπό τόν Θεό, στόν ὁποῖο πίστευσε καί ὁ ὁποῖος ζωοποιεῖ τοὺς νεκρούς καί ὀνομάζει τά ἀνύπαρκτα ὡς ὑπαρκτά».

- Γιατί ὁ Ἀβραάμ ἀπέκτησε αὐτό τό μεγαλειῶδες προνόμιο, νά εἶναι πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, πατέρας καί τῆς συναγωγῆς καί τῆς ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησίας; «Κατέναντι οὗ ἐπίστευσε Θεοῦ τοῦ ζωοποιούντος τοὺς νεκρούς» (στ. 17). Ἐναντι τῆς πίστεως, πού ἔδειξε στό Θεό. «Κατέναντι», δηλαδή, ἐξ αἰτίας τῆς πίστεως, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, στά μάτια τοῦ Θεοῦ, ἦταν ἄξιος νά εἶναι πατέρας πολλῶν ἐθνῶν. Πλήρωσε ὁ Θεός τήν πίστι του. Καί τήν πλήρωσε μέ ἰδιότητα, πού καί ἐξοχὴν προσιδιάζει στόν ἴδιο τό Θεό.

Ὅπως ὁ Θεός εἶναι πατέρας ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὄχι κατὰ φυσική συγγένεια, ἀλλά κατὰ πνευματική, ἔτσι καί ὁ Ἀβραάμ ἀξιώθηκε νά λέγεται πατέρας ὄλων τῶν ἀνθρώπων, πού πιστεύουν, ὄχι κατὰ φυσική, ὅπως νόμιζαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλά κατὰ πνευματική συγγένεια.

- Σέ ποιόν Θεό πίστεψε ὁ Ἀβραάμ; Στό ζωοποιό Θεό. Στό Θεό, πού ὄχι ἀπλῶς εἶναι ὁ ζωντανός, «ὁ ζῶν εἰς τοὺς αἰῶνας», ἀλλά καί πού ζωοποιεῖ τά πάντα. «Τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωοποιούντος τοὺς νεκρούς καί καλοῦντος τά μή ὄντα ὡς ὄντα» (στ. 17). Τό νά καλῆς κάποιον, πού ὑπάρχει, καί ξαφνικά σου ἀπαντᾷ «παρών», αὐτό εἶναι ἴσως σπουδαῖο,

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

ἀλλ' ὄχι θαυμαστό. Τό νά καλῆς ὅμως κάτι, πού δέν ὑπάρχει, κι ἐκεῖνο νά φωνάζη «παρών», αὐτό εἶναι καταπληκτικό· εἶναι θαυμαστό· εἶναι ἀνάστασις. Αὐτό κάνει ὁ Θεός, «ὁ ζωοποιῶν τοὺς νεκρούς καί καλῶν τά μή ὄντα ὡς ὄντα» (στ. 17). Ἀναστάσεις ἀπό τήν ἀνυπαρξία σπὴν ὑπαρξί, ἀπό τή νέκρα σπὴ ζωή.

Ποικίλες ἀναστάσεις (στ. 17)

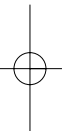
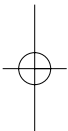
Ὅταν ὁ Θεός «ἐν ἀρχῇ ἐποίησε» τόν κόσμον καί καλοῦσε τὸ ἀνύπαρκτο φῶς σπὴν ὑπαρξί καί ἔλεγε «Γενηθήτω φῶς» (Γεν. α' 3), ἔργο ἀναστάσεως ἔκανε. Ἀπὸ τόν τάφο τῆς ἀνυπαρξίας ἀνέστησε τὸ φῶς. Ὅπως ἀπὸ τόν τάφο τῆς ἀνυπαρξίας ἀναστήθηκαν ὅλα τὰ δημιουργήματα, ὁ ἥλιος, τὰ ἄστρα, ἡ γῆ, τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά, ἡ θάλασσα, ἡ φύσις, ἡ νύκτα, ἡ ἡμέρα.

- Ὅταν ὁ Θεός δημιούργησε μέ τήν ἰδιαιτέρη ἐκείνη ἐνέργεια τόν ἄνθρωπον, ἔργο ἀναστάσεως ἔκανε. Ἀπὸ τόν τάφο τῆς ἀνυπαρξίας ἀναστήθηκε ὁ ἄνθρωπος. Τό μέλλον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰώνιο. Ἀλλά τό παρελθόν του δέν εἶναι αἰῖδιο. Πρὶν νά γεννηθοῦμε, σπὴν ἀνυπαρξία ἤμασταν θαμμένοι. Αὐτός, λοιπόν, ὁ Θεός, πού μᾶς ἔκανε τήν πρώτη ἀνάστασι, πὴ γέννησί μας, αὐτός εἶναι δυνατός νά κάνη καί τὴ δεύτερη καί τήν τρίτη ἀνάστασί μας. Δεύτερη εἶναι ν' ἀνασπῶμε ἀπὸ τό μνήμα τῆς ἁμαρτίας σέ μία νέα ἐν Χριστῷ ζωή. «Αὐτός ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες καί παραπεσόνας ἀνέστησας

πάλιν» (θ. λειτουργία). Τρίτη ἀνάστασις εἶναι ἡ ζωοποίησις ὅλων τῶν νεκρῶν. Γιατί ἀμφιβάλλεις, ὅτι θ' ἀνασπῶν ὅλοι οἱ νεκροί «ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»; Ἐκεῖνος, πού ἔκανε τὸ δύσκολο, δέν μπορεῖ νά κάνη τὸ εὐκόλο; Δύσκολο ἡ γέννησίς μας ἀπὸ τήν ἀνυπαρξία. Εὐκόλο ἡ ζωοποίησίς μας, ὅταν πεθάνουμε. Δύσκολο ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Εὐκόλο ἡ δική μας σωματική ἀνάστασις. Λέγει σέ ἄλλο σημεῖο τῆς Ἐπιστολῆς ὁ Παῦλος: «Εἰ δέ τό Πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τόν Χριστόν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει καί τά θνητά σώματα ὑμῶν διά τό ἐνοικοῦν αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν ὑμῖν» (Ρωμ. ν' 11).

Ἔργο ἀναστάσεως (στ. 17)

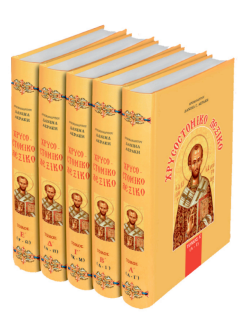
- Ὅταν ὁ Θεός καλοῦσε τόν ἄτεκνον Ἀβραάμ νά δεχθῆ τήν πατρότητα τῶν ἐθνῶν, ἔργο ἀναστάσεως ἔκανε. Ἀναστήθηκε μέσα του ἡ σβησμένη ἐλπίδα, ὅτι θ' ἀποκοῦσε παιδί καί ἀπογόνους. Κατέστη ὄργανο ἀναστάσεως, ὅπως καθίσταται κάθε πατέρας καί κάθε μητέρα διά τῆς παιδοποιΐας. Κάθε γέννησις παιδιοῦ εἶναι μία ἀνάστασις. Δέν εἶναι τυχαῖο, ὅτι ὁ Κύριος, ὅταν θέλησε νά παρουσιάσῃ ζωντανό παράδειγμα τῆς ἐπικειμένης δικῆς Του ἀναστάσεως καί τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, πὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ ἐπικαλέσθηκε (Ἰωάν. 1στ' 21). Δυστυχῶς αὐτό τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως, δηλαδή, τῆς τεκνοποιΐας, ὄχι μόνο δέν τό πιστεύουν σημερινοί λεγό-

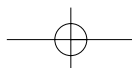

Προσφορά

Πνευματικό δῶρο γιά τίς γιορτές.

- Τό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) προσφέρεται στοὺς ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ στή μοναδική τιμή τῶν **56 εὐρώ** (συμπεριλαμβάνονται καί τὰ ἔξοδα τῆς ἀντικαταβολῆς) ἀπὸ τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ (χωρίς ἔξοδα ἀποστολῆς).
- Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

μενοι χριστιανοί, αλλά και τό πολεμοῦν. Ἄλλοι τό ἐμποδίζουν, μέ τή λεγόμενῃ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας. Μοιάζει δέ κάθε ἀποφυγή τῆς παιδοποιίας σάν νά στέκεται κάποιος στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ καί νά Τόν ἐμποδίζῃ ν' ἀναστήθῃ! Καί ἄλλοι καταστρέφουν τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως, τῆς παιδοποιίας, μέ τήν ἀναστασιοκτόνο πρᾶξι τῆς ἐκ τρῶσεως. Καί μοιάζει κάθε ἐκτροπὴ σάν νά στέκεται κάποιος μ' ἓνα ὄπλο καί νά δολοφονῇ τό Χριστό, πού ἀνασταίνεται!

Ἐπισημαίνει ὁ Παῦλος δύο πράγματα τονίζει:

● Τό ἓνα: Εἶναι ἡ ἀναστάσιμη δύναμις τοῦ Θεοῦ, *«τοῦ καλοῦντος τά μή ὄντα ὡς ὄντα»* (στ. 17). Λέγει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Τόν περὶ ἀναστάσεως προκαταβάλλει λόγον. Καί εἰς τό προκείμενον δέ αὐτῷ χρήσιμος ἦν. Εἰ γάρ δυνατόν αὐτῷ νεκρούς ζωοποιῆσαι, καί τά μή ὄντα ὡς ὄντα παραγαγεῖν, δυνατόν αὐτῷ καί τούς μή τεχθέντας ἐξ αὐτοῦ ποιῆσαι παῖδας αὐτοῦ. Διά τοῦτο οὐδέ εἶπε, καί παράγοντος τά οὐκ ὄντα ὡς ὄντα, ἀλλά, “καλοῦντος”, τήν πλείονα εὐκολίαν δηλῶν. Ὡσπερ γάρ ἡμῖν εὐκολον τά ὄντα καλέσαι, οὕτως αὐτῷ ῥάδιον, καί πολλῷ ῥῶον, τά μή ὄντα ὑποστήσασθαι»* (Ε.Π.Ε. 16β,588). **Μετὰ φρασίς:** Προαναγγέλλει τό λόγο περὶ ἀναστάσεως. Καί τοῦ ἦταν σπὴν περίπτωσί του χρήσιμο αὐτό. Διότι, ἀφοῦ ἦταν δυνατόν στό Θεό νά δώσῃ ζωή στους νεκρούς καί νά φέρῃ σπὴν ὑπαρξί ἀνύπαρκτα πράγματα, ἦταν δυνατόν στόν Ἄβραάμ νά κἀν παιδιά του κι ἐκεῖνους, πού δέν γεννήθηκαν ἀπ' αὐτόν. Γι' αὐτό δέν εἶπε, «ὁ φέρων σέ ὑπαρξί ἐκεῖνα πού δέν ὑπάρχουν», ἀλλ' εἶπε: «ὁ καλῶν τά οὐκ ὄντα ὡς ὄντα». Φανερώνεται ἔτσι τήν περισσότερο εὐκολία τοῦ Θεοῦ. Ὡπως σ' ἐμᾶς εἶναι εὐκόλο νά ὀνοματίσουμε αὐτά, πού ὑπάρχουν, ἔτσι εἶναι στό Θεό εὐκόλο, καί πολύ εὐκολώτερο μάλιστα, νά δώσῃ ὑπόστασι σ' ἐκεῖνα, πού δέν ὑπάρχουν.

Παρ' ἐλπίδα (στ. 18)

● Τό ἄλλο: Εἶναι ἡ ἐλπίδα, πού στηρίζεται σπὴν πίστι. Δέν καταισχύνεται. Δέν μπορεῖ νά πάῃ χαμένη. Μία ἀνάστασις εἶναι καί ἡ ἐλπίδα. Ὡπως σέ κέρσο χωράφι ξαφνικά

κά ἀνασταίνεται ἓνα λουλούδι, ἔτσι σέ μία τελείως ἀπελπισμένη, ἀπό ἀνθρωπίνης πλευρᾶς, ψυχὴ ξαφνικά βλαστάνει τό λουλούδι τῆς ἐλπίδας. Εἶναι ἡ παρ' ἐλπίδα ἐλπίδα. Γι' αὐτὴν τὴν «παρ' ἐλπίδα» ἐλπίδα, ὅπως τὴν βλέπουμε σπὴν πίστι τοῦ Ἄβραάμ, μιλάει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος: *«Ὡς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τό γενέσθαι αὐτόν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν κατὰ τό εἰρημένον. Οὕτως ἔσται τό σπέρμα σου»* (στ. 18). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνική: «Ὁ Ἄβραάμ, καίτοι δέν ὑπῆρχε ἐλπίδα (λόγῳ γήρατος), μέ πεποίθησι πίστευσε ὅτι θά γινόταν πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, σύμφωνα πρὸς τό λόγο: Τόσο πολλοὶ θά εἶναι οἱ ἀπόγονοί σου».

Ἀνθρωπίνως ὁ Ἄβραάμ δέν εἶχε καμμία ἐλπίδα. Ἀποκλειόταν ν' ἀποκτήσῃ παιδί. Ὅλες οἱ πόρτες τῆς φύσεως ἦσαν σφραγισμένες. Καί ὅμως, ἡ ἐλπίδα τοῦ ἀναστήθηκε. Κι ἔγινε βεβαία. Γιατί; Διότι στηρίχθηκε σπὴν πίστι. *«Μὴ φοβηθῆς αὐτόν, πού στήριξε σπὴν πίστι ἐπάνω τὴν ἐλπίδα»*. Καί ἡ πίστις στηρίχθηκε σπὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ζωοποιεῖ τά πάντα. Δέν μπορεῖ νά ζωοποιῆσῃ καί τὴν πεθαμένη ἐλπίδα; *«Ὡς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν»* (στ. 18). Ἡ ἐλπίδα εἶναι σάν τὴ λαμπάδα. Ἄν τὴν ἀνάψῃς μέ ὅποιαδήποτε ἀνθρώπινη φωτιά, καίει γιὰ λίγο, μά ὕστερα σβήνει. Ἄν ὅμως τὴν ἀνάψῃς μέ τό ἅγιο φῶς τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε δέν σβήνει ποτέ, ὅσοι ἄνεμοι ἀμφιβολίας καί ἄν φυσήξουν. Τό σβήσιμο τῆς ἀνθρωπίνης ἐλπίδας εἶναι τό ἄναμμα τῆς ἐλπίδας τοῦ Θεοῦ. Τό ἀδιέξοδο τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ διέξοδος τοῦ Θεοῦ. Λέγει χαρακτηριστικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Πῶς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσε (ὁ Ἄβραάμ); Παρ' ἐλπίδα τὴν ἀνθρωπίνην, ἐπ' ἐλπίδι τῇ τοῦ Θεοῦ. Δείκνυσι γάρ καί τό μεγαλεῖον τοῦ πράγματος, καί οὐκ ἀφήσιν ἀπιστηθῆναι τό λεγόμενον»* (Ε.Π.Ε. 16β,588). **Μετὰ φρασίς:** Πῶς ὁ Ἄβραάμ χωρὶς ἐλπίδα πίστευσε στηριγμένος σπὴν ἐλπίδα; Χωρὶς τὴν ἀνθρωπίνην ἐλπίδα, ἀλλὰ μέ τὴν ἐλπίδα στό Θεό. Δείκνει, λοιπόν, καί τό μεγαλεῖο τοῦ πράγματος καί δέν ἀφήνει νά θεωρηθῇ ἀναξιόπιστο τό λεγόμενο.

ΔΓΑ.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Πῶς γιορτάζουμε;

Ἦς εορτάζουμε ὄχι μέ πανηγύρια, ἀλλά κατὰ τρόπο θεϊκό. Ὁχι κατὰ τρόπο κοσμικό, ἀλλά κατὰ τρόπο ὑπερκόσμιο. Ἦς ζοῦμε ὄχι τὰ δικά μας, ἀλλά περισσότερο τὰ τοῦ Κυρίου. Ὁχι τὰ σχετικά μέ τήν ἀσθένεια (τῆς ἀμαρτίας), ἀλλά τὰ σχετικά μέ τή θεραπεία. Ὁχι τὰ τῆς δημιουργίας, ἀλλά τὰ τῆς ἀναδημιουργίας.

Πῶς θά γίνῃ αὐτό; Νά μή στολίσουμε τὰ προπύλαια, νά μή στολίσουμε τούς δρόμους, νά μή χορτάσουμε τὰ μάτια μας, νά μήν εὐχαριστήσουμε τήν ἀκοή μας μέ τίς μελωδίες, νά μή κάνουμε θηλυπρεπή τήν ὁσφρησί μας, νά μή διαφθείρουμε τή γεῦσι μας, νά μήν ἐπιτρέψουμε στήν ἀφή ν' ἀμαρτήσῃ.

- Νά κλείσουμε τίς εἰσόδους τῆς ἀμαρτίας.
- Νά μή δείξουμε ἀδυναμία σέ ροῦχα πολυτελή καί ἐπιδεικτικά.
- Νά μή φορτωθοῦμε μέ πολύτιμους λίθους καί κοσμήματα ἀστραφερά.
- Νά μή χρησιμοποιοῦμε βαψίματα, πού κάνουν ψεύτικο τό φυσικό κάλλος καί πού ἔχουν ἐφευρεθῆ, γιά νά καταστρέψουν τήν εἰκόνα.

Ἐμπρός, ἄς φιλοσοφήσουμε τώρα γιά τήν εορτή καί ἄς εορτάσουμε μαζί μέ τίς φιλέορτες καί φιλόθεες ψυχές. Ἐπειδή δέ ἡ οὐσία τῆς εορτῆς εἶναι τό νά ἐνθυμούμεθα τόν Θεό, ἄς σκεφθοῦμε τόν Θεό.

Νομίζω, ὅτι καί ὁ ἦχος ἐκείνων, πού εορτάζουν στήν ἄλλη ζωή, ὅπου “ὁ τόπος τῶν ἀπείρων εὐτυχούντων”, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ὁ Θεός, πού ὑμνεῖται καί δοξάζεται ἀπό ἐκείνους, πού ἀξιώθηκαν νά εἰσέλθουν στή ζωή τήν αἰώνιο.

Ἦς φιλοσοφήσουμε λίγο σχετικά μέ τήν εορτή, γιά νά εορτάσουμε πνευμα-

τικά. Διαφορετική πανηγυρίς ταιριάζει στόν ἕνα ἢ τόν ἄλλον. Σ' ἐκείνον, πού διακονεῖ τό Θεό Λόγο, ταιριάζει ὁ λόγος κατὰ τήν εορτή. Καί μάλιστα ὁ λόγος ὁ καταλληλότερος γιά τήν περίστασι.

- Ἐορτάζει καί ὁ Ἰουδαῖος, ἀλλά τυπικά.
- Ἐορτάζει καί ὁ ἔθνικός, ἀλλά δαιμονικά.
- Ἐορτάζουμε κι ἐμεῖς (οἱ χριστιανοί), ἀλλ' εορτάζουμε ὅπως ἀρέσει στό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Κι αὐτό εἶναι γιά μᾶς τό νά εορτάζουμε: Νά ἀποθησαυρίζουμε στήν ψυχή μας κάτι ἀπό ἐκεῖνα, πού παραμένουν καί διατηροῦνται.

Καρπός μιᾶς εορτῆς εἶναι ἡ καλή ἀλλοίωσις, ἡ ψυχική μεταβολή.

(Γρηγόριος Θεολόγος.
Ε.Π.Ε. 5,40-42. 5,90. 5,114. 5,232)

Ἀπαγορεύεται τό κάπνισμα!

Ὁ τελευταῖος ἀντικαπνιστικός νόμος βρῖσκει σύμφωνους τούς περισσοτέρους Ἕλληνες, ἀκόμα καί ὄσους εἶναι ἐξαρτημένοι ἀπό τό τσιγάρο. Χρειάζεται νόμος, καί μάλιστα αὐστηρός, γιά νά μάθουν οἱ Ἕλληνες νά μή καπνίζουν; Δέν περιορίζεται ἔτσι ἡ ἐλευθερία τους;

- Ὅταν ἕνα κακό εἶναι ὀλοφάνερα φθοροποιό, βεβαίως καί ἀπαιτεῖται ἀπαγορευτικός νόμος γιά τόν περιορισμό του. Ὅταν μάλιστα αὐτό τό κακό προκαλεῖται ἀπό πάθος, πού εἶναι μεταδοτικό καί σέ ἄλλους, ὁ νόμος ἐπιβάλλεται νά ἐκδοθῆ, ἀλλ' ἐπιβάλλεται καί νά... ἐπιβληθῆ!

Τό κάπνισμα εἶναι πάθος φθοροποιό, ἐπιβλαβές, θανατηφόρο. Δέν ὑπάρχει Ἰατρικός Σύλλογος καί Ἰατρική Ἀκαδημία, πού δέν τονίζουν, ὅτι τό κάπνισμα «κόβει» δέκα τουλάχιστον χρόνια ζωῆς ἀπό τό θῦμα του. Καί ἐφ' ὅσον τό κάπνι-

σμα είναι μία από τις γενεσιουργές αιτίες του θανάτου από **καρδιοπάθεια** και από **καρκίνο των πνευμόνων**, τό πάθος του είναι άνθρωποκτόνο.

- Από πλευρᾶς χριστιανικῆς τότσιγάρο (πολύ περισσότερο οί παραισθησιγόνες ουσίες) δέν είναι ἀπλῶς ἀμαρτία. Είναι **αὐτοκτονία!** Σαφείς είναι οί λόγοι τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Τά ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος» (Ρωμ. στ' 23). — «Εἶ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός» (Α' Κορ. γ' 17).

Δέν ἔχουμε δικαίωμα νά «βιάζουμε» τό **σῶμα** μας, νά τό καταστρέφουμε, νά τό σκοτώουμε ἐμμέσως ἤ ἀμέσως. Είναι θαυμαστό δῶρο τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ὀφείλουμε σεβασμό. Σ' αὐτό τό σῶμα ὁ πανάγαθος καί παντοδύναμος Θεός ἐπιφυλάσσει τήν ἀπειρη ὁμορφιά καί τή ζωή τῆς ἀθανασίας, μέ τήν ὑπέροχη διαδικασία τῆς **ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν**.

- Τό κράτος μας φυσικά βλέπει ἀπό πλευρᾶς μόνο σωματικῆς τῆ βλάβη ἀπό τό κάπνισμα. Καί ὅπως ἔχει αὐστηροῦς νόμους γιά τήν ὀδική κυκλοφορία πρὸς πρόληψη **θανατηφόρων** ἀτυχημάτων, ἔτσι θεσπίζει τώρα πῶ αὐστηρό νόμο γιά τήν πρόληψη ἀτυχημάτων ἀπό τό θανατηφόρο κάπνισμα.

- Ἐμεῖς οί χριστιανοί τό ὄλο θέμα τό

βλέπουμε καί ἀπό πλευρᾶς **ἀγάπης** καί κοινωνικότητας. Βλάπτει καί τούς ἄλλους, τούς μή καπνίζοντες, πού ἀκούσια γίνονται **παθητικοί καπνιστές**. Ὅρθῶς, λοιπόν, οί καπνιστές περιορίζονται σέ χώρους μή δημόσιους. Φυσικά τό τέλειο γι' αὐτούς θά ἦταν νά κάνουν ἀγῶνα, νά ἀσκήσουν τήν **ἀγία βία** (Ματθ. ια' 12) στόν ἑαυτό τους, ὥστε νά ἐλευθερωθοῦν ἀπό τή φωτιά, πού κατακαίει τά σωθικά τους.

- Ἡ εὐαισθησία τοῦ κράτους μας γιά τήν ὑπεράσπισι τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πρέπει σύντομα νά ἐπεκταθῆ καί στήν ἀνθρωποκτόνο διαδικασία τῶν **ἐκτρώσεων**. Οί δημοσιογράφοι, ἐνῶ ὑποστηρίζουν τόν ἀντικαπνιστικό νόμο, γιά νά μή πεθαίνουν πρόωρα μερικές χιλιάδες καπνιστές, συγχρόνως ὑποστηρίζουν (καί μέ πάθος!) τόν παιδοκτόνο νόμο τῶν ἀμβλώσεων, πού σκοτώνει ἑκατοντάδες χιλιάδες παιδιά (250.000 κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα!).

- Ἀπαγορεύεται, ναί, τό κάπνισμα, πού σκοτώνει ὄσους θέλουν (δυστυχῶς) νά πεθάνουν πρόωρα. Χιλιάδες φορές ἀπαγορεύεται ἡ **ἐκτρωσις**, πού σκοτώνει ἀθῶα πλάσματα, βρεφικές υπάρξεις. Ρωτᾶμε: Τό **τσιγάρο** κάνει πῶ μεγάλο κακό ἢ τό **νυστέρι** τοῦ ἐκτρωσιολόγου γιαιτροῦ;

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

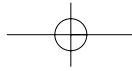
Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἀποτέφρωσις ἡ μνήμα;

Οἱ πιστοί χριστιανοί, τά συνειδητά μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, σέβονται τήν εὐαγγελική μαρτυρία καί τή μακραίωνη παράδοσι γιά τήν **ταφή** τοῦ σώματος τῶν κεκοιμημένων.

- Τό **σῶμα** είναι ἱερό. Είναι ναός τοῦ «ἐν ἡμῖν Ἁγίου Πνεύματος» (Α' Κορ στ' 19). Καί ἀπαγορεύεται ἡ ὀποιαδήποτε βία, καί ὅταν είναι ζωντανό καί ὅταν νεκρωθῆ. **Βία** στό σῶμα είναι ἡ ἀμαρτία καί τό ὀποιοδήποτε φθοροποιό πάθος. Βία στό νεκρό σῶμα συμβαίνει ὅταν δέν τό παραδίδουμε στή γῆ, «ἐξ ἧς ἐλήφθη», ἀλλά τό καίμε!

- Ἡ Ἁγία Γραφή μιλάει μόνο γιά **ταφή** καί γιά **μνήματα**. Ἐξαρτᾶται βέβαια

Άγιορείτης ιεραπόστολος

† Τερομ. Σπυρίδων Μαϊκαντής

Ἡ Νέα Σκῆτη στό ὄρος Ἄθως μοιάζει μέ ἀετοφωλιά. Ἐκεῖ «κούρνιασε» γιά 45 χρόνια ὁ π. Σπυρίδων. Τόν πήρε στά φτερά του ὁ γέροντας ἀπό τό Ἄγρινο, ὁ ἄνθρωπος μέ τήν πολλή ἀγάπη καί τή σοφή διακριτικότητα, ὁ π. Σπυρίδων Ξένος. Πολλά παιδιά ὡς λαϊκός διακόνησε σέ οἰκοτροφεῖο τοῦ Ἄγρινιου. Καί ὅταν μετακόμισε στό Ὅρος, νέους εὐσεβεῖς καλλιέργησε στίς ἀρετές καί τήν ἀγιότητα.

• Ἀπό τούς πρῶτους, πού ἀναπαύθηκαν κοντά στόν π. Σπυρίδωνα Ξένο, τόν εὐχάριστο πνευματικό, ἦταν ὁ π. Σπυρίδων (ὁ μικρός). Καί αὐτός ἀπό τό Ἄγρινο, υἱός ὑπερπολυτέκνου εὐσεβοῦς οἰκογενείας, βαπτισμιός τοῦ γέροντα Σπυρίδωνος. Ἀκολούθησε τόν ἀνάδοχό του, πού τόν χειραγώγησε «εἰς Χριστόν».

• Σπούδασε στήν Πατριάδα, τήν Ἀθωνιάδα καί τήν Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική Σχολή Ἀθηνῶν. Καλλιέργησε τό τάλαντο τῆς μουσικῆς καί τό χάρισμα τῆς ἀγιογραφίας. Καί ἀξιώθηκε τοῦ ἱερατικοῦ διακονήματος. Μαζί μέ τόν π. Βενέδικτο (Τάντη), γέροντα τοῦ κελλίου μετά τήν ἐκδημία τοῦ π. Σπυρίδωνος Ξένου, ἀποτελοῦσαν τήν ἀγαπημένη ξυνωρίδα γιά 45 χρόνια.

• Ἄν ὑπάρχει ἕνα ρητό, πού τό ἔβλε-

ἀπό τόν τρόπο, πού νεκρώθηκε τό σῶμα. Διότι ὑπάρχουν περιπτώσεις, ὅπου σῶματα χάθηκαν στής θάλασσης τά βάρη, κάηκαν ἀπό πυρκαγιές, σκεπάστηκαν κάτω ἀπό τά ἐρείπια ἐνός σεισμοῦ ἢ κατακλύθηκαν σέ χαράδρες καί κατασπαράχθηκαν ἀπό ἀγρίμια.

• Ἡ Ἀνάστασις, ἡ πολύτεκνη μητέρα τῆς ἀθανασίας, δέν θά δυσκολευθῆ νά βρῆ τά σῶματα τῆ στιγμῆ τῆς ἀναστάσεως ὄλων τῶν νεκρῶν. Σέ ὅλα τά σῶμα-

τες ζωγραφισμένο στό πρόσωπο τοῦ νεωτέρου Σπυρίδωνος, εἶναι τό «Εὐχάριστοι γίνεσθε» (Κολ. γ' 15). Τό μετέφραζε μέ τό γλυκύ χαμόγελό του, μέ τήν καλωσσύνη συμπεριφορά, μέ τήν χαρά καί αἰσιοδοξία, πού χάριζε ἡ παρουσία του.

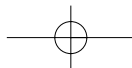
• Ἄν ὑπάρχει ἕνα χωρίο, πού τόν ἐνέπνεε, ἦταν τό «Οἰκοδομεῖτε εἰς τόν ἕνα» (Α' Θεσ. ε' 11). Ἐβγαίνει ἀπό τό Ὅρος, ἀλλά μόνο γιά τίς λέξεις: «Οἰκοδομή, παραμυθία». Ἐπί τριάντα χρόνια μετέβαινε σέ ἑλληνικές κοινότητες στήν Ἀγγλία καί κυριολεκτικά τό πετραχήλι του σαγήνευε. Κατέστη ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἄριστος πνευματικός καθοδηγητής. Νουθετοῦσε ἕνα ἕκαστο. Καί ἡ μέριμνά του ἦταν γιά κάθε μία ψυχή ἰδιαζόντως.

• Τόν Αὐγούστο τοῦ 2019 μετέβη στήν Κύπρο γιά τό γάμο πνευματικῶν του παιδιῶν. Ἐπεσε καί κτύπησε σοβαρά. Ἐμεινε παράλυτος. Ἀπό 11 Σεπτεμβρ. γιά 50 ἡμέρες ἔμεινε σέ ἀφασία. Ἐκοιμήθη στήν Κύπρο στίς 6 Νοεμβρ. σέ ἡλικία 69 ἐτῶν. Ἐτάφη στίς 10 Νοεμβρ. στή Νέα Σκῆτη, ὅπου ἡ εὐωδία τῆς χαρούμενης παρουσίας του περιέτρεχε ὅλα τά κελλιά της.

• Τό χαμόγελο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς του ἔσβησε μέν γιά ὅσους τόν γνώριζαν, μεταμορφώθηκε ὁμως σέ ἀνέκφραστη χαρά τῆς ἀτέλειωτης οὐράνιας βασιλείας.

τα θά σκύψη καί θά φωνάξῃ «**Ἐγέρθητε!**». Ὅλα τά σῶματα θά ἀναστηθοῦν. Καί ὅλα τά σῶματα θά ἐνωθοῦν, τό καθένα μέ τή δική του ψυχή, γιά νά πορευθῆ σέ μία ἀπό τίς δύο **αἰωνιότητες**, σέ ὅποια διάλεξε, ἢ στήν ἀνάστασι ζωῆς ἢ στήν ἀνάστασι κρίσεως (κατακρίσεως).

• Δέν ἀπολυτοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία τόν τρόπο τῆς ταφῆς τῶν σωμάτων. Ἀλλά καί δέν μπορεῖ νά μὴν ἀποδεχθῆ τό λόγο τοῦ Κυρίου τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου,

πού λέγει: «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσουνται» (Ἰωαν. ε' 28).

● Για τὸ θέμα τῆς **καύσεως** τῶν νεκρῶν, κύριο λόγο ἔχουν ἡ θέσις, ἡ πρόθεσις καὶ ἡ ἐπιλογή τοῦ ἀνθρώπου. Ἐάν θέσις του εἶναι ἡ **ἀθεΐα**, σέβεται ἡ Ἐκκλησία τῆ θέσι του καὶ δέν δέχεται νά ψάλλῃ τὴν ἐξόδιον (ἀναστάσεως) ἀκολουθία. Δέν ἀρνεῖται τὴν τελευταία τῆς ἀγάπη, ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωμένη νά σεβασθῇ τὴ **βούλησι** κάθε θνητοῦ.

Ἐάν πάλι ἡ ἐπιθυμία ἐνός ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἀποτεφρωτήριο (νά κατῆ τὸ σῶμα του), εἶναι **συνέπεια** τῆς ἄθεης κοσμοθεωρίας του, τότε κανένας δέν πρέπει νά πιέζῃ τὴν Ἐκκλησία νά τελῇ «κηδεΐα» ἢ «τρισάγιο».

● Ἄλλο **συγγενεῖς** καὶ ἄλλο ὁ **ἀποθανόντων**. Κάποια εὐλάβεια καὶ κάποια προσδοκία δείχνουν οἱ συγγενεῖς, πού ζητᾶνε πρῶτα ἱεροτελεστία καὶ ὕστερα καῦσι! Ἄλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει δικαίωμα νά τελῇ ἱεροπραξία σέ ἄτομο, πού **δηλωμένα** ἀρνήθηκε κάθε σχέσι μὲ τὸ Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησία.

● Καθένας ἄς πορευθῇ ὅπως διάλεξε. Ἡ κρίσις γιὰ ὅλους εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἴτε τὸ θέλουν εἴτε δέν τὸ θέλουν, εἴτε τὸ πιστεύουν εἴτε δέν τὸ πιστεύουν.

Ἔσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καὶ γιὰ τὸ 2020

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴ συνδρομή (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2020.

● Στὸ λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στὸ λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Ἀσύδοτη ἢ ἐλευθεροτυπία;

Ἐλευταία παρατηροῦμε καὶ σέ θεωρούμενες σοβαρές ἐφημερίδες τὸ ἀσύδοτο μερικῶν δυνατῶν κατὰ τὰ ἄλλα κονδυλοφόρων. Δημοσιογράφοι ἐμφανίζονται εἰρωνευόμενοι ὅσους ἔχουν πίστι στὸν Χριστό καὶ στήν Ἐκκλησία. Παριστάνουν τοὺς πολύξερους. Καὶ βγάζουν ὅλο τὸ δηλητήριο τῆς ἀθεΐας τους πάνω στό χαρτί. Προκαλοῦν τοὺς ἀναγνώστες τους, πού συμβαίνει νά μὴν εἶναι τῆς **ἀθεϊστικῆς κουλτούρας**.

● Τὸ ἔθνος δέν κινδυνεύει μόνο ἀπὸ τοὺς προκλητικούς γείτονές μας. Κινδυνεύει καὶ ἀπὸ τὴ στρατευμένη δημοσιογραφικὴ ἀθεΐα.

Ἐπὶ ἐπιστολὴ σέ ἐφημερίδα μὲ τίτλο «**Σεβαστὴ ἢ κριτικὴ, ἀλλὰ ὑπάρχουν ὀρια**», παραθέτουμε περικοπές: «**Ἀκοῦμε συνέχεια γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου, τῆς ἐκφρασης κ.λπ. βαρύγδουπα. Τί γίνεται ὅμως μὲ τὴν ἀσυνδοσία τῶν λόγων ἀρκετῶν, δυστυχῶς, συνεργατῶν σας; Οἱ ὁποῖοι μάλιστα γράφουν σχεδόν καθημερινά στήν ἐφημερίδα σας;**

Τὰ θέματα τῆς ἐπικαιρότητας, ὅπως τὸ μεταναστευτικό-προσφυγικό, ἡ ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, μὲ τὰ ὅσα συνέβησαν σέ κάποια τοπικὴ παρέλαση, ἀλλὰ καὶ ἡ καύση τῶν νεκρῶν, τοὺς ἔδωσαν εὐκαιρία νά μιλήσουν, χωρὶς ὅμως νά ἐλέγχουν τὴ γλώσσα τους....

Νά μὴ ξεχνοῦν, ὅτι ὑπάρχουν ἐκδηλες ἀνησυχίες πολὺ μεγάλῆς μερίδας Ἑλλήνων γιὰ θέματα, ὅπως ἡ ἐθνικὴ ἀνάταση, ἡ συλλογικὴ μνήμη καὶ τιμὴ γιὰ τοὺς νεκροὺς μας τοῦ πολέμου τοῦ 1940, καὶ βαθύ θρησκευτικὸ αἶσθημα.

Εἶναι ὑποχρεωμένοι νά σέβονται τίς ἀπόψεις τῶν ἄλλων, πού διαφέρουν ἀπὸ τὴ δική τους. Καὶ κυρίως νά μὴ προκαλοῦν. Νά μὴ λοιδοροῦν. Διαβάσαμε πολλές «προχωρημένες» ἀπόψεις συνεργατῶν σας. Εἶναι σεβαστές, ἀλλὰ μέχρις ἐδῶ. Ἐάν δέ φθάνουν σέ ἐπίπεδο ὑβριστικό σέ εὐαίσθητα θέματα μὲ ὑπονοούμενα, τότε ὑπάρχει πρόβλημα.

Νικόλαος Χρ. Τασώνης»